

TRE SCENER

Ett. ABF-huset i Stockholm. Höst. Jag ska intervjuva Tomas Bannerhed om hans "I starens tid" som nyss kommit. Förläggaren anländer på cykel, böckerna i en kartong på pakethållaren. Han stannar hela föreställningen ut, säljer böcker efteråt, cyklar sedan hem efter att ha sagt nej till en öl. Samtalet är en del i serien "En fackbok, en författare", ett arrangemang mellan Minerva inom Sveriges författarförbund och ABF Stockholm. Där har varit författare från Bonniers, Norstedts, Atlas och så vidare. Bara Svante Weyler har anlant på cykel med böckerna i en kartong på pakethållaren, stannat hela kvällen ut och sedan cyklat hemåt i kvällen, söderut.

Två. Weyler förlag. Vinter. Vi sitter i var sin fåtölj inne i Svantes krypin, med det färdiga manuset på bordet mellan oss. Svante har läst, ytterligare tre personer har läst. Vi har delat in alla synpunkter i: 1) Sådant som måste ändras. 2) Sådant vi skiter i. 3) Sådant jag får fundera på. 4) Sådant vi måste diskutera. Femhundra sidor. Sida för sida arbetar vi oss framåt, kryssar mellan markeringarna, hela förmiddagen går. Var sin kopp kaffe, kanske en bulle. Vi skiljs åt vid lunch. Svante, till avsked: "Hur går det med boken?" Den nya boken, den jag skriver på.

Tre. Bokmässan september 2018. Jag har lovat att möta en klass författarelever, visa dem runt, tänkt att de måste få träffa en förläggare, Svante har lovat att ställa upp. Han kommer skyndande på avtalad tid, direkt från ett seminarium på engelska. "Jaha", säger han till gruppen på tolv personer. "Ni vill alltså bli författare. Vad ska ni tänka på då?" Sedan håller han en tio minuter lång föreläsning på mässgolvet, intill förlagets monter, om: Språket som skiljer författarna åt, språket han som förläggare först och främst lägger märke till. Behovet av att skriva, skriva och framför allt, skriva om. Skriva om! Nödvändigheten av att kasta, stryka, välja bort. Författarens bästa vän är, som bekant, papperskorgen. Att läsa. Det man gillar? Nej, det man ogillar. Det som överlevt och som bjuder motstånd. Försöka hitta det som gör att boken överlevt.

Svante! Jag har förlorat förläggare förr: Torkel Stålmark som såg mig som ett engångsligg. Ylva Holm som dog. Dan Israel som gick i pension. Och nu du, som inte vill dö med näsan i ett korr.

Det är som att förlora en förälder, att som vuxen förlora en förälder. Samma tomhet, plötsliga ödslighet.

Så vad nu göra? Ensam med orden som inte vill lägga sig tillrätta, meningarna som inte krånglar, manuset som ska växa till bok. Vem ska nu ta hand om mej, uppmuntra och trösta och anvisa en väg framåt.

Jag förstår dej.

Jag förbannar dej.

Jag kommer att sakna dej.

Anders Sundelin

(Ur "Inte ett enda ögonblick klarar jag mig själv." En vänbok till Svante Weyler, 2019)